

Posudek vedoucí bakalářské práce Terezy Teskové *Galicijský folklor v povídkách Emilie Pardo Bazán*

Tereza Tesková si pro svou bakalářskou práci zvolila dílo významné španělské autorky 19. století, Emilie Pardo Bazán, která bývá řazena do realismu a naturalismu a jejíž tvorba je rozsáhlá a žánrově rozmanitá. Autorka se ale rozhodla věnovat velmi úzce a jasně definovanému tématu, a to folklorním prvkům v povídkách z knihy *Cuentos de Galicia (Povídky z Galicie)*.

Je nutné vyzdvihnout, že na práci je patrné autorčino zaujetí daným tématem, které přesahuje pouhou povinnost vypracovat a obhájit bakalářskou práci. Její zájem směřuje jak k oblasti folkloru a dědictví lidové slovesnosti, tak ke galicijskému regionu (ne náhodou tam Tereza Tesková absolvovala studijní pobyt Erasmus, který využila k bližšímu seznámení s místní kulturou).

Vzhledem k šíři a obtížné uchopitelnosti termínu folklor si ho autorka nejprve vymezuje pro potřeby své práce; přes nutnou stručnost této kontextové části vystihuje základní kritéria, zmiňuje instituci Folk-Lore Society (která hraje roli i v životě Emilie Pardo Bazán) a dostává se ke specifikům galicijského folkloru – z něj vybírá pro analýzu povídek především oblast pověr. Tato volba se postupně ukazuje jako vhodná, protože pověry lze vztáhnout na přírodní jevy (v Galicii především moře, stromy, kameny), ale také na postavy (čarodějnice, duchy zemřelých, apod.). Velmi zajímavá je kapitola věnovaná fenoménu moudré ženy (La sabia).

Čtvrtá část přibližuje osobnost Emile Pardo Bazán, kterou Tereza Tesková charakterizuje především jako spisovatelku a ženu – v kapitole „Feminismus“ poukazuje na kritiku, kterou španělská spisovatelka věnovala různým typům žen, a na základní problém situace žen, který Emilia Pardo Bazán spatřuje ve vzdělávacím systému.

Stěžejní je pátá část, v níž autorka přistupuje k analýze jednotlivých povídek a folklorních rysů v nich; soustřeďuje se na postavy, prostředí a pověry. Předmětem zájmu jsou texty „Las setas“ (Houby), „La Santa de Karnar“ (Svatá z Karnaru), „La Camarona“ (Kreveta) a „Ocho nueces“ (Osm ořechů). Tereza Tesková prokazuje životnost pověr v galicijském prostředí, jejich souvislost s keltským dědictvím a s důležitostí moře a přírody pro daný region a dospívá k názoru, že z folklorního hlediska je nejbohatší povídka „Kreveta“, která je zároveň i nejsymboličtější a neopomíjí onu další oblast zájmu Emile Pardo Bazán - ženskou otázku; zde vyzdvihuje postavu venkovské ženy, která se programově nebouří proti společenským pořádkům, ale je silná, soběstačná a aktivní.

Tereza Tesková v závěru trefně poukazuje na fakt, že zatímco v některých textech jsou pověry a folklorní prvky explicitní a tudíž snáze postihnutelné, jinde se spíše ukrývají pod povrchem a čtenář tak může daný text přečíst, aniž by si jich všiml – tak je tomu např. u povídky „Osm ořech“, kterou lze číst i bez povědomí o tom, jak negativní roli připisují ořešáku pověry. Autorka však vidí teprve v pochopení tohoto druhého plánu možnost vnímat literaturu v její celé šíři a bohatosti.

Poukazuje na další směry, kterými by se její badatelský zájem mohl v budoucnu ubírat – k čemuž ji rozhodně vybízím.

Bakalářská práce obsahuje některé stylistické neobratnosti (např. „i když nevíme přesný vývoj“, s. 4, asi spíš „i když neznáme“), celkově je však formálně zvládnutá a práce se sekundární literaturou je na dobré úrovni.

Práci Terezy Teskové tedy doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení *výborně*.